

Két prozalett

A krumpliszsák

H. kisváros (egyik) főutcáján sétáltam, vagy talán siettem éppen valahová, amikor centiméterekkel a fejem mellett elhúzva, becsapódott elébem a járdára egy krumpliszsák. Megdöbbenem tapasztaltam (természetesen túl voltam már a katonai kiképzésen), hogy a nagy erejű becsapódás ellenére sem a járdán, sem a ceffogó-hálóba pakolt krumplin nem lehetett észlelni semmilyen sérülést, pedig az olyan erős volt, hogy a légnomástól a környező épületek ablakai is betörték. A szomszédos postahivatalból is kiszaladtak a postás- és egyéb kisasszonyok, mondván: „Jeszus Máriám, a NATO ismét leejtett egy krumpliszsákot!” Persze, többen is lejöttek a betört ablakú házakból, s főleg arról beszéltek, vajon a biztosító megfizeti-e a kárukat, merthogy nyilvánvalóan nem mindennapi esemény történt H. kisvároskában azon a bizony, bizonyos napon. (Pláne, mivel hétfő volt és kedd is egyszerre, s bár mindkettő hétköznapra esik, mégis furcsállották ezt az emberek.) Johann bácsi, aki Ausztriából települt át abban a reményben, hogy krónikus reumáját (esetleg krónikusan zsugorodó máját is?) itt orvosolni fogják, döbbenem mondta: „Én csak azt látni, kartoffeln potyogni fönről le; én fogni fejem, utána fogni lábam, pincébe le.” Úgy döntöttem, megnézem magamnak és másoknak ezt a zsákot, mielőtt a hadsereg lezárná a körzetet. (Erre akkor már számítani lehetett, mert a magyar honvédek is krumplihányban szenvednek.) Odaléptem és elővettem, majd kinyitottam a bicskámat (ilyen minden, magára valamit is adó magyar ember zsebében, avagy – újabban – táskájában megtalálható, talán éppen hasonló váratlan helyzetekre időzítve), s. Pont. Némi hezitálás után felvágtam a háló-zsákot, melyben a titokzatos krumplik aludták álmukat. Na – de! A burgonyának kinéző krumplik ezután hirtelen szétgurultak

60 H. kisváros (egyik) főutcáján, és az addig báméskodó postás- és egyéb

kisasszonyok, valamint a környező épületek biztosítási ügyeket tárgyalgató lakói ijedten hátrahőköltek. Jómagam csak álltam ott és vártam, mi fog történni, azonkívül, hogy az addig báméskodó postás- és egyéb kisasszonyok, valamint a környező épületek biztosítási ügyekkel foglalkozó lakói ijedten hátrahőköltek. De nem történt se BUMM, se bim-bam, a krumplik egyszerűen szétgurultak H. kisváros (egyik) főutcáján. Mindenki csak tátotta a száját, s nyilván azt gondolta, hogy „nahát, még ilyet!”. Ám néma csend volt, ki nem mondta volna senki ezt a népi bölcsességet. Összecsuktam a bicskám, és lehajoltam (miközben a postás- és egyéb kisasszonyok már a telefonokon lógtak, hogy jelentsék a szenzációt a CNN-nek, a Reutersnek, sőt, talán az MTI-nek is). Lehajoltam tehát, és felvettem egy krumplit a szétgurultak közül. Beleharaptam. Nagyot recsent. Eltörött a műfogsorom. Kemény krumplic volt, mintha nem is a NATO ejtette volna le. A betörött ablakok kereteiből az apró és a nagy fejek csak ámultak és bámultak. Ó, hol volt már addigra a NATO, a nettó, a bruttó és a biztosító. A honvédség ellenben eddigre csakugyan lezárta a körzetet, s civil ruhás emberek körbejárták a házakat, meggyőzni igyekezhvén a lakókat, hogy nem láttak semmit, nem is történt itt semmi az égvilágon, csupán leesett egy egyszerű krumplicsák a levegőből, ilyesmi bármikor előfordulhat az Alföldön is. Az emberek bólogattak, hiszen tudták, amit tudtak. Aznap csodát láttak H. kisváros (egyik) főutcáján.

Terápiám története

Ez nem novella. Nem is dokumentum. Nem krimolett. Ez egyszerűen nem az, ami. Ha ugyanis az lenne, akkor már nem lenne az.

Arra ébredtem egy borús/napos reggelen, hogy pisilnem kell. Ekkor még nem vettem észre semmi szokatlant. Még akkor sem, amikor megvakartam a tökömet. Vissza is feküdtem, aludtam még vagy két órát, ami, utólag úgy tűnik, súlyos hiba volt, de nem bántam meg, mert szép, szurrealista álmaim voltak, mint általában, amikor nem bánom meg, hogy visszafekszem még két órára.

Ismét felkeltem, kimentem borotválkozni. Nem tükör előtt szoktam, villanyborotvám van, akkus, az arcomat meg már ismerem látásból, bár nem vagyunk mindig köszönő viszonyban egymással. Megpróbáltam, szokás szerint, felfújni amúgy is felfuvalkodott arcomat, de csak egy puttyanást hallottam. Nem tudtam becsukni a szám. Ekkor belenéztem a tükörbe. Az arcom jobb oldala megbénult. Úgy döntöttem, ismét visszafekszem,

mielőtt még elhamarkodnám a dolgot. Ismét szép, szürrealista álmom volt. Ezúttal azt álmodtam, hogy egy virágos mezőn fekszem, miközben tankok lövöldöznek körülöttem, és húscafatok hullanak mindenfelé. De a birkák csak legeltek tovább és bégettek, a kecskék csak mekegtek, a békák meg (mocsár nem volt a közelben, de hát, mondom, csak egy szürrealista álmról van szó) brekegtek.

Túl későn ébredtem. Akkorra már tényleg megbénult a jobb arcom, pedig először azt hittem, ez is csak egy álom kis almomban. Igen, volt már egy ilyen – húsz éve. Már akkor sem tudták az okát. Huzat? Vírusos valami? Nem szélütés. Megnéztem az interneten. Facialis paresis. „Száz ezer ember közül életében 23 kapja meg ezt a máig felderíthetetlen okokból keletkező bibit.” (Halálukban viszont mennyien?) Én már másodszor részesültem ebben a szerencsében, úgy látszik, a kiválasztottak közé tartozom.

Két nap (és sok szürrealista álom után) mentem el orvoshoz. Mivel akkorra már bevezették a vizitdíjat (sőt, időközben meg is szüntették, most legyen okos az ember!), a neurológus előtt elmentem szemorvoshoz és fül-orvoshoz is (vizitdíjat naponta csak egyszer kellett fizetni egy intézményben), s mint kiderült, erre amúgy is szükség lett volna.

Kiírtak – elsősegélyként – tíz *terápiás kezelést*. Az Ildikó és a Margit szépen kezelgetett is, apró drótokat helyeztek az arcom megfelelő részeire, ezeket ötpercenként váltogatták, és különböző részekre tették utána. Ezekből a drótokból amolyan elektromos kisülések érték megbénult orcámat. No, de! Hiába volt ott mindenki egy lepedő-függönnyel elkerítve a szomszédjától, csak-csak hallottam történeteiket, bár süket vagyok, akár csak Márton Áron ágyúí. Érdekes történetek voltak ezek. Ezért csak azt tudom ajánlani minden újságírónak vagy történésznek, hogy menjen el egy ilyen terápiára (a félreértés végett: ott nem adnak se Földet, se italt). Rengeteg érdekes történetet hallhat, ha süket. (Ezekről majd utóbb.)